

Arrest

nr. 189 621 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn, afkomstig uit Zeran, Kurram Agency in Pakistan. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen en later werken als taxichauffeur alvorens u het land diende te verlaten. Uw regio wordt sinds lang geteisterd door oorlog en een strijd tussen sjiïeten en soennieten. Zelf werd u sinds 2007 gedwongen om mee te strijden met zowel Alamdaar Federation als de Mehdi-militie. U bewaakte voor hen de bunkers en nam ook deel aan de gevechten. Omdat men u na uw studies frequenter vroeg om mee te strijden, raakte u het beu en verstopte u zich. U verschuilde zich zo'n vijf à zes maanden thuis uit vrees voor uw eigen leven. Omdat uw ouders geen uitweg meer zagen, besloten ze u naar het buitenland te sturen.

U verliet Pakistan op 2 mei 2015 en reisde verder via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 22 juli 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een 'domicile certificate', een 'marriage certificate', een 'police clearance/character certificate', een 'non-marriage certificate', een document van 'Anjumane- Hussania', een geboorteakte, zeven schooldocumenten, een medisch certificaat uitgegeven in België, de originele enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd en een briefje met daarop verschillende data. U legde ook kopieën neer van de volgende documenten: de identiteitskaarten van uw vader, moeder en vrouw, 19 foto's, algemene krantenartikelen betreffende de situatie in Kurram Agency en toonde ook een kopie van uw huwelijksgeloften (niet in dossier).

Op 5 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiaire Beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency. U wist bovendien uw identiteit niet ontegensprekelijk aan te tonen, noch bleek uw relaas aannemelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 4 mei 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd hierop overgebracht naar het Gesloten Centrum te Merksplas, van waar uw repatriëring naar Pakistan op 20 juni 2017 zou worden voorzien. Op 14 juni 2017, en dus zes dagen voor uw geplande repatriëring, diende u echter een tweede asielaanvraag in. U vreesde nog steeds voor uw leven wegens de gevaarlijke situatie in uw regio van herkomst. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende kopieën neer: een 'domicile certificate', een 'police clearance certificate', een 'marriage certificate', uw geschreven huwelijksgeloften, een document van 'Anjumane- Hussania', uw geboorteakte, schooldocumenten, de geboorteakte van uw dochter inclusief vaccinatiekaart, medische documenten, foto's van u en uw vrouw en een krantenartikel. Op 20 juni 2017 diende één van uw vrienden een USB-stick in met daarop twee video's van uw huwelijk.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde onafgebroken verblijf in Zeran, Kurram Agency te Pakistan. In de weigeringsbeslissing van 5 december 2016 wees het CGVS er immers op dat u geen enkel origineel stuk neerlegde ter staving van uw identiteit, noch had u ook nog maar enig document dat u zelf én recent in de regio zou hebben verkregen. Verder bleek ook uw kennis over de regio, de stammencultuur en enkele ingrijpende gebeurtenissen in de buurt eerder beperkt voor iemand die daar zijn volledige leven zou hebben gewoond. Ook uw relaas bleek niet aannemelijk. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen deze beslissing, waardoor de beoordeling ervan vast staat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo noemde u bijzonder vaag "uw zaak" en verwees u opnieuw naar de algemene veiligheidssituatie in uw herkomstregio. In ieder geval, u weerlegt op geen enkele wijze de vaststellingen die het CGVS maakte tijdens uw eerste asielaanvraag, omtrent uw beweerde onafgebroken verblijf én recente herkomst uit Kurram Agency.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, waarmee u wel tracht aan te tonen onafgebroken te Kurram Agency te hebben verbleven, gelden de volgende opmerkingen. Zo moet in de eerste

plaats worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Pakistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Deze informatie in acht genomen, bezitten Pakistaanse documenten intrinsiek een geringe bewijswaarde. Ten tweede legde u slechts kopieën neer en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Aan dergelijke eenvoudig manipuleerbare kopieën (van twijfelachtige kwaliteit), kan dan ook logischerwijs weinig tot geen bewijswaarde worden toegekend. Ten derde hebben documenten slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Het louter neerleggen van dergelijke documenten ter staving van uw verblijf, zonder dat daarmee geloofwaardige verklaringen gepaard gaan, is aldus onvoldoende om zondermeer aan te tonen dat u onafgebroken in de regio hebt verbleven. Ten vierde wordt de authenticiteit van uw documenten aangetast door volgende vaststellingen. Zo is het opvallend dat u plots een geboorteakte van uw dochter zou neerleggen, daar u tijdens uw eerste asielaanvraag nog opmerkte geen geboorteakte te bezitten (Gehoorverslag CGVS, d.d. 17 november 2016, p. 7). In ieder geval lijkt deze geboorteakte zelfs niet eens volledig daar een stuk tekst ontbreekt en deze lijkt samen te vallen met de vaccinatiekaart. De vaststelling dat deze akte in het (eerder) gebrekkig Engels werd opgesteld ("Gynecologist, Agnecy"), ondermijnt verder de authenticiteit van dit document. Wat betreft de vaccinatiekaart moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat de naam van uw dochter niet eens zou worden vermeld ("Naam: D/O"). Dergelijke handgeschreven documenten kunnen door eender wie, eender waar worden opgesteld, waardoor het, gelet op het niet-officiële karakter het deze documenten, dan ook de nodige bewijswaarde ontbeert. Dezelfde opmerking geldt overigens voor uw medische documenten. Het is trouwens opmerkelijk dat u deze documenten pas tijdens uw tweede asielaanvraag zou neerleggen, terwijl u daar reeds eerder de kans toe had. U werd eerder gepolst naar recente documenten, maar leek deze niet meer voor de geest te kunnen halen (CGVS, p. 15), waardoor het vermoeden ontstaat dat deze documenten net werden opgesteld met het oog op uw tweede asielaanvraag. De authenticiteit van deze attesten wordt overigens ondermijnd doordat uw leeftijd telkens lijkt af te wijken: zo bent u op het eerste attest 35 of 25 jaar oud, op het tweede 25 jaar oud en op het derde dan weer 23 jaar oud. Nochtans zou u in 2015 pas 21 of 22 jaar oud moeten zijn. Dat één van deze attesten werd uitgegeven op 12 januari 2016, en dus ruim na uw vertrek, onderstreept het gesolliciteerde karakter eens te meer.

Mocht er ten slotte nog enige bewijswaarde worden toegeschreven aan uw documenten, quod non, dient ten slotte te worden vermeld dat deze documenten geenszins een bewijs vormen van een langdurig verblijf in de regio, daar deze slechts een momentopname betreffen. Hetzelfde kan worden gezegd over de USB-stick die u later nog had aangebracht. U trachtte immers met beelden van uw huwelijksfeest aan te tonen dat u nog in de regio zou wonen. Uit die beelden blijkt ook dat u zich inderdaad op een trouwfeest bevindt en u volgens diezelfde video zelfs een schrijn bezoekt in de regio. Echter kan dergelijk beeldmateriaal bovenstaande appreciatie niet in positieve zin doen ombuigen. Zo kan het CGVS dan wel aannemen dat de schrijn zich in uw herkomstregio bevindt, maar heeft het CGVS geen duidelijk zicht op wanneer dit bezoek aan de schrijn plaatsvond. Evenmin heeft het CGVS zicht op waar en wanneer de festiviteiten verderop in de video dan wel doorgingen. Bovendien lijkt de video ook niet te stroken met uw verklaringen. Zo verklaarde u zich dusdanig onveilig te voelen in uw regio van herkomst dat u het land diende te verlaten. Dat u er dan alsnog een groot en publiek trouwfeest zou organiseren, lijkt weinig waarschijnlijk. Hoe dan ook, mocht dit feest dan al in uw geboorteregio hebben plaatsgevonden, hetgeen weinig plausibel is gebleken, vormt dit nog steeds een momentopname en aldus geen bewijs dat u er daadwerkelijk onafgebroken zou hebben verbleven. Bovendien moet ook hier worden verwezen op de vaststelling dat het louter voorleggen van beeldmateriaal, zonder dat daar overtuigende verklaringen mee gepaard gaan, onvoldoende zijn om aannemelijk te maken dat u onafgebroken in de regio hebt verbleven. Te meer het opvallend is dat u, ondanks het grote aantal documenten, nog steeds geen enkel origineel stuk ter staving van uw identiteit hebt neergelegd. Op uw identiteitskaart staat immers uw verblijfsplaats te lezen. Ook aan uw privéfoto's kan om dezelfde redenen geen bewijswaarde worden toegekend, daar hier helemaal niet uit valt op te maken waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden gemaakt. De overige door u neergelegde documenten, zijnde een 'domicile certificate', een 'police clearance certificate', een 'marriage certificate', uw geschreven huwelijksbeloften, een document van 'Anjuman-e- Hussania', uw geboorteakte, en uw schooldocumenten, werden reeds tijdens uw eerste asielaanvraag besproken en vormen aldus geen nieuwe elementen. Het krantenartikel bespreekt de algemene situatie in Pakistan en voegt in wezen dus niets toe aan uw eigen dossier.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat het opvallend is dat u verklaarde een aantal van uw documenten reeds in januari 2017 te hebben ontvangen, u sinds begin mei in het Gesloten Centrum verblijft, maar u alsnog zou wachten tot u dreigde te worden gerepatriëerd, alvorens een nieuwe

asielaanvraag in te dienen. Niet alleen ondermijnt een dergelijke laattijdigheid uw eigen geloofwaardigheid, het lijkt er bovendien ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is, werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 57/6/2, eerste en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "*van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht*" en van het zorgvuldigheids- en non-refoulement-beginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij laat gelden dat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2, derde lid van de vreemdelingenwet gestelde termijn van twee werkdagen, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Bovendien toont verzoekende partij op generlei wijze aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn. Een schending van artikel 57/6/2, derde lid van de vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavige asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvraag.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Zoals navolgend blijkt brengt verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.5.1. Omtrent de door haar bijgebrachte geboorteakte van haar dochter oppert verzoekende partij dat *“de bestreden beslissing geen objectieve argumenten heeft tegen deze akte”*. Betreffende de motivering aangaande de usb-stick voert zij aan dat verwerende partij, die niet betwist dat effectief een schrijn in Kurram Agency werd bezocht, onzorgvuldig is tewerk gegaan in haar feitenvinding vermits het haar niet duidelijk is wanneer dit bezoek aan het schrijn plaatsvond en zij evenmin zicht had op waar en wanneer de festiviteiten verderop in de video doorgingen. Verwerende partij had desbetreffende verzoekende partij dienen te horen.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met voormeld verweer aangaande de door haar bijgebrachte geboorteakte volledig voorbijgaat aan navolgende desbetreffende motivering van verwerende partij: *“Zo is het opvallend dat u plots een geboorteakte van uw dochter zou neerleggen, daar u tijdens uw eerste asielaanvraag nog opmerkte geen geboorteakte te bezitten (Gehoorverslag CGVS, d.d. 17 november 2016, p. 7). In ieder geval lijkt deze geboorteakte zelfs niet eens volledig daar een stuk tekst ontbreekt en deze lijkt samen te vallen met de vaccinatiekaart. De vaststelling dat deze akte in het (eerder) gebrekkig Engels werd opgesteld (“Gynecologist, Agnecy”), ondermijnt verder de authenticiteit van dit document.”*. Dat verwerende partij geen objectieve argumenten heeft tegen deze akte mist dan ook feitelijke grondslag.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat haar de kans niet gegeven werd om nadere verklaringen af te leggen omtrent de nieuwe elementen die door haar werden aangebracht, in het bijzonder betreffende de plaats en het tijdstip van de gebeurtenissen op de usb-stick, daar zij nooit door de commissaris-generaal gehoord werd, waarbij zij tevens verwijst naar het recht om te worden gehoord zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad vooreerst op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 42; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 30). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 49-50; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 39-40). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 46; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 36). Voorts impliceert het recht om te worden gehoord tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. M.*, ro. 88; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 48; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 38).

In casu dient te worden vastgesteld dat het recht om te worden gehoord zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van toepassing is. Immers wordt de tweede asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat vooreerst buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Voorts bemerkt de Raad dat het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit

artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “*De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage*”, T. Vreemd. 2009, 20).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij *in casu* de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, daar verzoekende partij de mogelijkheid had om in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoekende partij schriftelijk invulde te Merksplas op 14 juni 2017 (administratief dossier, stukken 10 (vertaling) en 11) aan te geven welke nieuwe elementen zij aanvoert in het kader van haar nieuwe asielaanvraag en op welke wijze deze van aard zouden zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Tevens blijkt uit bestreden beslissing duidelijk dat door verwerende partij rekening gehouden werd met deze door verzoekende partij ingevulde vragenlijst. De schending van het recht om gehoord te worden zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*). Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: “*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*” Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij ook in het verzoekschrift betreffende de gebeurtenissen op de usb-stick geen verdere tekst en uitleg geeft en wijzend op de motivering van verwerende partij dat deze gebeurtenissen momentopnames zijn die geen bewijs vormen van een langdurig verblijf in de beweerde regio van herkomst, oordeelt de Raad dat aan privé-foto's en *idem dito* opnames geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Waar verzoekende partij aangaande de bemerking van verwerende partij dat uit informatie blijkt dat allerhande documenten in Pakistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudigweg kunnen worden nagemaakt en verkregen, aanvoert dat het onmogelijk is dat alle Pakistaanse documenten intrinsiek een

geringe bewijswaarde hebben, wijst de Raad erop dat dit motief van verwerende partij dient samen te worden gelezen met het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas, in het bijzonder van het langdurig en recent verblijf in de beweerde regio van herkomst in Pakistan, met het gegeven dat het kopieën betreffen en met de vastgestelde tekstuele en inhoudelijke onjuistheden van bepaalde documenten. De Raad bemerkt daarenboven dat laatstgenoemde motieven van verwerende partij door verzoekende partij ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.7. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij de veiligheidssituatie in Kurram Agency niet betwist, oordeelt de Raad dit verweer irrelevant nu uit de beoordeling van de eerste asielaanvraag is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency en er langdurig verblijf te hebben gehouden.

2.2.8.1. Betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Pakistan werpt verzoekende op dat er gevangenisstraffen worden uitgesproken die kunnen oplopen tot vijf jaar en dat asielzoekers ernstige afpersing en fysiek geweld ondervinden door de Pakistaanse autoriteiten naar aanleiding van hun gedwongen terugkeer.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in een louter partieel herhalen en omkeren van de vaststellingen van de commissaris-generaal, maar dit zonder één element van onderhavige motivering afdoende en concreet te weerleggen, door op precieze wijze aan te duiden waar verwerende partij de beschikbare informatie fout interpreteerde of verkeerd heeft weergegeven. Dergelijk verweer is niet dienstig om aangaande vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Navolgende uitgebreide motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.”

2.2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT